

че чума птицитѣ да не налита; кокошкитѣ съ възкресенска свѣщь да озари, та цѣла зима яйца да носятъ и презъ марта да се за мжтене залежатъ; оборитѣ да се обходятъ, че шапъ добитѣка да не лови и зли духове въ пусти гори телилейски да се пропждятъ.

Па най-подиръ, когато на всжде надникна, той се изправи срѣдъ двора; осѣни чело и гърди съ тежъкъ кръстъ и пое къмъ кжщи.

Изкачилъ бавно стълбата, спира се на чардака: отъ високо небето да обгледа. По звездитѣ Хаджи Иванъ гадаеше какво ще е лѣтото; по ехото на вѣтъра, отъ къмъ чуканското бърдо, разбираше каква ще е зимата. А ако отъ долния край на селото се дочуе, че крава измука — знаеше не е на добро.

Щомъ кракътъ му прескочи кжщния прагъ — всички спрѣха погледъ въ лицето му. Кое то му бѣше на сърдце — то се изписваше на лице. И когато усмивка засия на очи — спустна се старата Хаджийка и взе свѣщъта му отъ ржка. Залепи я на сложената парала. Най-малъкъ внукъ пое кандилницата отъ дѣда си. И се наредиха молитва предъ вечерята да сторятъ . . . ,

Мигъ, въ който въ кжщи е като въ храмъ. Лицата бледи, а въ тѣхъ се излжчва затаена радостъ. Очитѣ искрятъ като запалени воценици на Възкресение. Гърдитѣ се задъхватъ отъ ожидание: кога старецътъ ще посегне върху Богородичната пита.

Ала стареца не бърза.

Прочете молитвата „Богородице дево, радуйся“. Три пжти чело съ кръстъ осѣни; прекади на кръстъ софрата и тогава посегна съ палеца и